

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **T. N. S. N.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-28021-3/ČJ-2019-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2020, č. j. 2 A 50/2020 - 29, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobkyně **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-28021-3/ČJ-2019-930310-V244. Uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 13. 6. 2019, č. j. KRPA-94895-48/ČJ-2019-000022-SV, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let. Současně jí byla v souladu s § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle § 120a zákona o pobytu cizinců na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující její vycestování.

[2] Stěžovatelka společně s kasační stížností podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, v němž jednak uvedla, že nepřiznáním odkladného účinku bude zasaženo do práva na spravedlivý proces, neboť nebude moci po dobu soudního řízení pobývat na území České republiky a osobně hájit svá procesní práva v řízení o kasační stížnosti. Nic na tom nemění ani skutečnost, že je v řízení zastoupena advokátem. Stěžovatelka zároveň uvedla, že na území České republiky pobývá již od roku 2005 a má zde pevné rodinné vazby. Manžel i nezletilá dcera stěžovatelky jsou držiteli povolení k trvalému pobytu. Dcera stěžovatelky je ročním dítětem, které vzhledem ke svému věku potřebuje soustavnou osobní péči matky, v České republice má veškeré zázemí včetně pediatra, kterého musí v tomto věku pravidelně navštěvovat. Manžel stěžovatelky, který celou rodinu materiálně zabezpečuje, vykonává v České republice výdělečnou činnost. Žádný z rodinných příslušníků stěžovatelky tak objektivně nemůže opustit Českou republiku.

Stěžovatelka se domnívala, že nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by jí byla způsobena závažná újma v oblasti rodinného a soukromého života v důsledku odloučení od nejbližších rodinných příslušníků. Zároveň doplnila, že nepřiznání odkladného účinku není v zájmu ani roční dcery stěžovatelky, která by v takovém případě musela čelit odloučení od matky. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a dále na čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

[3] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasila. Poukázala na skutečnost, že stěžovatelkou v návrhu obsažené skutečnosti byly uvedeny již v odvolacím řízení. Žalovaná se s nimi řádně vypořádala a dospěla k závěru, že uvedené skutečnosti nejsou překážkou, pro kterou by stěžovatelka nemohla z území České republiky vycestovat a zpětně se integrovat v zemi svého původu. Žalovaná rovněž připomněla, že stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem, a proto není její setrvání na území po dobu vedeného řízení o kasační stížnosti nezbytné.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována vykonatelnost rozhodnutí (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 38).*

[8] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu.

[9] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, č. 3169/2015 Sb. NSS, vyslovil, že *„je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života“.* V usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že *„obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.).* Stěžovatelka však

pokračování

v nyní projednávané věci další individuální okolnosti uvedla, neboť újmu plynoucí z porušení práva na spravedlivý proces (s ohledem na nutnost vycestovat z České republiky, pokud by účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nebyly pozastaveny), spojila s tvrzeným zásahem do soukromého a rodinného života na území České republiky, kde pobývá již od roku 2005; nyní společně se svým manželem a nezletilým jednoročním dítětem, odkázaným na její osobní péči. V souzeném případě tak lze shledat přímý dopad rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky, neboť na území České republiky pobývá její nezletilé dítě i manžel, který rodinu materiálně zabezpečuje. Podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v existenci nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám má proto Nejvyšší správní soud za splněnou.

[10] Ve vztahu k hodnocení naplnění další podmínky, tj. možného rozporu s důležitým veřejným zájmem, Nejvyšší správní soud uvádí, že pro zamítnutí návrhu nepostačuje pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo jevit z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s., ale i zde je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci (zde stěžovatelce) s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS). Důvod správního vyhoštění, tedy že stěžovatelka pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, v daném případě nepředstavuje bezpečnostní či jiné riziko pro Českou republiku. Setrvání stěžovatelky na území České republiky do ukončení řízení o kasační stížnosti, která je navíc projednávána v přednostním režimu, tak nenarušuje důležitý veřejný zájem, čímž je naplněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, Nejvyšší správní soud stěžovatelčině návrhu vyhověl a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žaloba proti rozhodnutí žalované o správním vyhoštění má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se do věcného rozhodnutí o kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti rozhodnutí žalované, kterým bylo stěžovatelce pravomocně uloženo správní vyhoštění.

[12] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu